

Jos A. Brusse

Twee domme herders

TWEE DOMME HERDERS

DOOR

JOS A. BRUSSE

GEÏLLUSTREERD DOOR ADRI ALINDO

W. D. MEINEMA N.V. - DELFT

„Wat is er schaapje?" (Zie blz. 23)

Zie je die boerderij daar staan? En zie je op dat paadje die kleine jongen met zijn nieuwe fiets?

Die boerderij heet „De Heerlijkheid”. Dat kun je lezen op de gevel boven de deur. En die jongen . . . Zie je zijn ondeugende ogen? Herken je hem nu? Juist, je hebt gelijk. Die jongen heet Erik. Hoe komt hij daar? Wat doet hij daar? Zal ik het vertellen? Luister dan.

Het is zomervakantie. Erik logeert met zijn vader en moeder en zijn twee broertjes op het eiland Texel. Daar hebben ze een oude boerderij gehuurd. En Erik heeft juist een boodschap gedaan in het winkeltje op de hoek, vlak achter de duinen. Nu rijdt hij terug naar de boerderij.

Kijk hem trappen. Je kunt wel aan hem zien, dat het hard waait. Vlakbij de zee waait het haast altijd. Maar vandaag is het wel heel erg. In de duinen vliegt het zand hoog op. En de korenhalmen langs het paadje, waarop Erik fietst, liggen bijna plat tegen de aarde. Zo hard waait het. Maar Erik is een flinke jongen. Hij laat zich niet van zijn fiets afblazen. Kun je net denken. Hoor! Hij telt.

„Een . . . twee . . . een . . . twee.”

Bij „een” trapt hij met zijn linker-, bij „twee” met zijn rechtervoet.

„Een . . . twee . . . een . . . twee.”

Nu komt het moeilijkste stuk. Daar is een bocht in het paadje en juist in die bocht ligt zand.

Heb jij wel eens door los zand gereden? Nou dan weet

Nu komt het moeilijkste stuk !

je wel hoe lastig het voor Erik is in het zadel te blijven. Hij houdt het niet . . . nee, hij houdt het niet. Wat zal die wind pret hebben als Erik af moet stappen. Maar kijk . . . kijk nou eens! Erik staat op de trappers. Hij houdt het toch vol. En hij lacht. Ja, want hij is het moeilijke stuk bijna voorbij. Bijna . . . Haalt hij het? Nog even doorrijden, Erik. Nog even . . .

„Een . . . twee,” telt Erik. „Een . . . twee.”

Hij is er. Hij heeft het gewonnen van de wind. Merk je wel hoe boos de wind nu is? Hij buldert en gaat te keer! Maar het helpt hem allemaal niets. Erik blijft zitten. Pas wanneer hij bij de deur van de boerderij is gekomen, stapt hij af.

Hèhè, dat was me een tochtje.

„Moeder!” roept Erik.

De deur gaat open en Eriks moeder komt naar buiten. „Zo, ben je daar,” zegt ze. „Geef de tas maar hier en zet je fiets in de schuur. We gaan zo eten.”

„Wat eten we, moeder?”

Moeder lacht.

„Zul je wel zien,” antwoordt ze.

O, dan is het vast iets lekkers, weet Erik. Als moeder dát zegt . . . Hij zet vlug zijn fiets in de schuur, naast die van vader en moeder. Dan loopt hij naar de achterkant van de boerderij, want daar is ook een deur. In het keukentje wast hij zijn handen. Nou, dat is wel nodig, zeg. Zijn vingers lijken wel pijpjes drop. Maar het water spoelt alle vuil er af. Zo, nou nog even zijn gezicht wassen. Hupla . . . klaar!

Met schone handen en een frisse toet gaat hij de kamer in. De tafel is al gedekt. In het midden staat een grote schaal met boterhammen. En daarnaast . . . wat heerlijk! Daarnaast staat een schaaltje met aardbeien.

Erik schuift op zijn plaats tussen vader en Josje. Aan de andere kant van Josje zit moeder. En nog iets verder zit Paultje in zijn kinderstoel. Voor hem heeft moeder

al een boterham klaar gemaakt, in kleine stukjes gesneden.

Hoor de wind eens brullen! Hoor hem eens woedend aan de ramen rukken. Maar de wind kan toch niet binnen komen. Binnen is het veilig. Ongeduldig wacht Erik tot vader gebeden heeft. Dan pakt hij vlug een boterham.

„Je mag vier aardbeien op een boterham doen,” zegt moeder.

Erik zoekt vier grote uit. Hij maakt ze netjes met zijn vork fijn en strooit er wat suiker op. Eindelijk kan het smulfeest beginnen.

„Mmmmm. Wat lekker.”

Erik eet de ene boterham na de andere. Josje ook. Ze kunnen er haast niet mee ophouden. En Paultje . . .

Nee zeg, moet je nou eens zien. Paultje smeert de helft van de aardbeien in zijn gezicht.

„Je lijkt zelf wel een aardbei,” moppert moeder.

„Nee!” roept Erik. „Hij lijkt op een Indiaan.”

Paultje gaat gewoon door met knoeien. Wat moeder zegt, kan hem niets schelen. En wat Erik zegt kan hem helemaal niets schelen. Hij verstaat ze niet eens. Bij iedere hap komt er nog een rood vlekje bij op zijn gezicht.

„Laat ze maar praten hoor kleine man,” zegt vader lachend. „Jij bent niet de enige, die knoeit. Nietwaar Josje?”

Josje krijgt een kleur. Hij legt gauw zijn hand op zijn schone witte bloes om de vlek te verbergen, die daar zit. Maar het is te laat. Ze hebben de vlek allemaal al gezien.

„Sliep uit!” roept Erik. „Sliep uit, Josje. Jij bent nog een baby.”

„Houd je mond,” zegt Josje kwaad. „Jij knoeit ook wel eens hoor. Als je dat maar weet.”

„Dat is zo,” zegt moeder. „Wat deed jij gisteren, Erik?”

Kijk, nu krijgt Erik een kleur. Hij weet best, wat moeder bedoelt. Gisteren heeft hij zijn beker melk omgegooid. „Zie je wel,” lacht Josje. „Jij bent ook een baby, Erik.” Maar wat is vader toch ineens stil. Waarom praat hij niet?

„Wat is er vader?” vraagt moeder.

„Ik . . . ik . . .,” stottert vader verlegen, „ik . . . heb . . . ook geknoeid.”

„Wel nu nog mooier!” roept moeder.

Erik en Josje beginnen heel hard te lachen.

„Hahaha. Vader is ook een baby. Sliep uit! Sliep uit!”

En Josje zegt: „Nou moet u op uw broek hebben.”

En Erik zegt: „Nou moet u in de hoek staan.”

„Nee . . . nee,” huilt vader. „Ik wil niet op mijn broek en ik wil niet in de hoek en ik zal nóóit . . . nóóit meer knoeien.”

„Echt niet?”

„Nee heus niet. Hoef ik dan niet in de hoek?”

„Nee, voor deze keer mag u dan nog blijven zitten. Maar pas op als het weer gebeurt.”

„Gelukkig,” zucht vader. „O, ik ben zo blij.”

„Maar ik ben niet blij,” bromt moeder. „Ik moet al die vuile rommel weer wassen, zie je. Ik krijg eigenlijk de straf voor wat jullie hebben gedaan.”

Erik schrikt. Die arme moeder! Moeders moeten altijd maar werken, ook als het vakantie is.

„Zal ik u helpen?” vraagt hij zacht.

„Goed,” zegt moeder.

Ze drukt Erik even tegen zich aan. „Je bent een lieve jongen hoor.”

„En ik?” wil vader weten.

„Jij ook,” antwoordt moeder. „Erik en Josje en Paultje en jij, jullie zijn vier lieve ondeugende jongens van me.”

Na het eten zitten ze een poosje stil bij elkaar. Vader leest een boek en moeder maakt het eten klaar voor morgen. Josje tekent en Paultje kruipt over de vloer met een autootje.

„Toetoet,” zegt hij.

En Erik? Erik kijkt naar buiten. De bomen worden heen en weer geschud door de wind. En de wolken . . . nou die gaan hard! Af en toe regent het. Dan wordt de wereld ineens grijs. Dan zijn de duinen bijna niet meer te zien. Niemand is nu buiten. Niemand? Maar wie komen daar dan aan op het paadje? Erik buigt zich over de vensterbank heen en kijkt . . . kijkt! Ja, er zijn echt mensen op het paadje en ze komen naar de boerderij toe.

„Dirk Jan!” schreeuwt hij plotseling. „Met zijn vader!”

„Nou nou,” zegt moeder. „Die twee zijn niet bang voor de wind en de regen.”

Vader legt vlug zijn boek neer. Hij zegt: „Dat is leuk, Erik. Dan krijgen we dus bezoek van jouw vriend en van mijn vriend.”

„Ja fijn!” roept Erik.

Meteen is hij de kamer al uit. Hij holt over het paadje naar Dirk Jan toe.

„Hallo! Komen jullie bij ons?”

„Ja,” antwoordt Dirk Jan. „Maar niet lang. We gaan wandelen.”

„Wandelen? Met dit weer?” vraagt Erik verbaasd.

„Ja jò, dat is juist leuk. Dat doen we vaak.”

Moeder heeft de koffie al klaar

„Dan word je toch kletsnat, jò.”

„Nee hoor. Mijn vader en ik hebben een heel goede jas aan. Daar blijf je droog in. Ga je mee?”

„Ik zou wel willen,” zegt Erik. „Maar ik weet niet of ik mag.”

„Nou, dan gaan we het vragen.”

Ze lopen naar het huis. Daar staat de vader van Erik al op hen te wachten. Hij steekt zijn hand op.

„Mag ik ook mee wandelen?” vleit Erik.

Hij kijkt zo lief als hij kan. Dat helpt misschien wel.

„We zullen zien,” antwoordt vader. „Laten we eerst maar eens naar binnen gaan en koffie drinken. Dan praten we er samen over.”

„Zou je mogen?” fluistert Dirk Jan.

Erik haalt de schouders op.

„Ik weet het niet. Misschien wel.”

In de kamer is Eriks moeder al bezig met de kopjes. Ze zet er zes op tafel. Paultje krijgt nog geen kopje, die drinkt nog uit een bekertje. De twee vaders gaan voor

het raam zitten. Dirk Jan en Erik kruipen samen op de divan. Zou het mogen?

Erik wipt ongeduldig heen en weer. Waarom zegt vader nu niet direct „ja”?

Waarom moet hij er eerst over nadenken? De vader van Dirk Jan is er toch bij. Nou . . . dan kan er toch niks gebeuren! En het is zo leuk met Dirk Jan op stap te gaan. En het regent niet eens meer. Tussen de wolken zijn al grote plekken blauw.

„Mag het vader?” vraagt Erik nog eens, heel zacht.

Vader neemt een slokje van zijn koffie. Hij lacht even. Ja echt, hij lacht. O, maar dan is het goed. Dan is het vast goed. Erik springt van de divan af. Hij moet zo maar ineens een paar rare sprongen maken . . . van blijdschap.

Maar . . . maar wat is dat nu?

Vader heeft zijn kopje neergezet. Hij lacht niet meer. Hij kijkt heel streng.

„Nee Erik,” zegt hij. „Ik wil niet, dat je meegaat.”

Even blijft Erik stilstaan. Er komen een paar tranen in zijn ogen. En Dirk Jan kijkt ook verdrietig.

„Nee Erik,” zegt vader nog een keer. „Ik wil niet, dat je meegaat . . . zonder mij.”

Wat doet vader toch raar. En waarom lacht hij nu weer een beetje? En moeder lacht ook al . . . enne . . . de vader van Dirk Jan ook. Nee, Erik begrijpt er niets van. Hij staat nog steeds midden in de kamer en kijkt van de een naar de ander.

Moeder krijgt medelijden met hem.

„Domme jongen,” zegt ze. „Hoor je dan niet, dat vader een grapje maakt? Je mag wel mee . . . als vader ook mee mag van jou.”

„O, bedoelt u dat?”

Erik zucht ervan. Natuurlijk mag vader mee. Dat is juist fijn. Nou!!!

Dirk Jan geeft Erik een por in de rug.

„Je mag toch. Fijn hè?”

„Nou jò!”

„Gaan we dan gauw, vader?”

„Ja, maar we zullen eerst moeder om een tweede kopje koffie vragen. Trek jij ondertussen je jas maar aan.”

„Ja vader.”

Erik loopt naar de hal. Daar pakt moeder hem stevig in. Een lange broek, een regenjas, een muts op zijn hoofd, nog een das ook.

„Zo,” zegt ze, „laat nu de wind maar waaien. Jou kan hij geen kwaad doen.”

3

Als de koffie op is, gaan ze weg. De twee vaders lopen voorop, Dirk Jan en Erik komen achteraan. Moeder staat in de opening van de deur. Ze heeft een sjaal om haar hals gedaan. Erik zwaait naar haar. Moeder zwaait ook. En kijk, wie staan daar naast moeder? Dat zijn Josje en Paultje.

„Dag Erik!” roept Josje.

„Ta!” roept Paultje.

„Dag hoor!” schreeuwt Erik terug.

Dan stapt hij vlug door om Dirk Jan in te halen, die al verder gelopen is. De twee vriendjes slaan de armen om elkaars schouders.

„Raar hè,” zegt Dirk Jan, „het is midden in de zomer, maar het lijkt wel winter.”

„Ja,” antwoordt Erik, „maar ik vind het niks erg. Jij?”

„Ik ook niet. Zou jij wel alleen durven wandelen?”

„Ik weet het niet. Ik geloof het wel.”

De „mannen“ worden uitgezwaaid

„Nou, ik niet. Straks wordt het nog donker ook.”
„Dat geeft toch niks. Dan kunnen we de vuurtoren zien, jò.”

„O ja, dat is leuk.”

Ze lopen allebei flink door, net als de vaders. Erik kijkt even naar de lucht. Er komen weer nieuwe donkere wolken aan. Die zien er zo dreigend uit. En het lijkt wel of de wind nog harder gaat blazen. Het zand stuift over de weg. Je moet oppassen, anders krijg je het in je ogen.

Dirk Jan begint te hollen. Hij laat zich door de wind vooruit duwen.

„Ja!” roept Erik. „Dat is fijn. Zullen we doen, dat we twee vliegtuigen zijn, die in de storm vliegen?”

„Goed,” zegt Dirk Jan.

Ze spreiden hun armen uit en laten de motoren ronken.

„Trrrrmmm . . . trrrmmm . . . trrrmmm . . .”

En weg vliegen ze. Jongens, wat gaat dat hard. Ze stuiven de vaders voorbij, zo de grote weg op. Daar komt juist de moeder van Dirk Jan aan. Ze heeft kleine Jeroen bij zich.

„Dag tante Truke!” schreeuwt Erik. „Gaat u naar mijn moeder toe?”

„Ja. Mag dat wel?”

„Natuurlijk, mijn moeder vindt het vast gezellig, als u komt.”

„Vaders bij vaders en moeders bij moeders,” zegt Dirk Jan.

Tante Truke lacht.

„Juist, jij weet het. Zul je gehoorzaam zijn, Dirk Jan?”

„Ja mam.”

„Ik zal wel een beetje op hem passen,” belooft Erik.

„Goed zo. Nou, veel plezier dan maar.”

Tante Truke loopt weer door. Naast haar dribbelt Jeroen. Zo’n aardig kereltje. Net als Paultje.

„Zullen we weer?” vraagt Erik.

„Ja. Maar ik moet eerst mijn motor starten hoor.”

„Trrrrmmm . . . trrrrrmmm . . . trrrrrmmm . . .”

Ze kijken allebei heel ernstig, want de motor van een vliegtuig op gang brengen gaat zo maar niet. Dat is moeilijk.

„Ik heb haast geen benzine meer,” moppert Erik. „Kun je mij een beetje lenen?”

„Ja hoor. Kom maar hier.”

De twee vliegtuigen schuifelen naar elkaar toe. Erik steekt zijn arm uit. Dat is de benzineslang. En Dirk Jan begint te pompen. Kijk maar, zijn hoofd gaat op en neer. En zijn wangen worden er rood van.

„Genoeg!” roept Erik.

„Trrrrmmm . . . trrrrrmmm . . . trrrrrmmm . . .”

Daar gaan ze weer, de weg langs, het kleine winkeltje voorbij tot vlak bij de duinen.

„Zullen we doen wie het eerst op de top is?” vraagt Dirk Jan.

„Goed. Maar gelijk beginnen hoor. Ik zal wel tellen.”

„Een . . . twee . . . drie.”

Ze stormen naar boven. Wie zal het winnen? Ze kunnen allebei even hard lopen. Maar dat zand is zo lastig. Hun voeten zakken er in weg. En ze glijden telkens een stukje terug. Wint Erik het? Hij doet erg zijn best. Hij wil zo graag nummer een zijn. Bijna is hij op de top. Bijna . . . Hij doet nog een stap . . . en nog een. En dan . . . dan komt de wind. Hij smijt Erik een heleboel zand in het gezicht. En hij duwt . . . duwt!

„Ga opzij!” brult de wind.

Die arme Erik. Hij glijdt ineens een heel stuk naar beneden. En Dirk Jan blijft staan. Want die heeft zich nog net op tijd vastgepakt aan een struik.

„Haha,” lacht Dirk Jan. „Ik win het.”

Erik broemt maar een beetje. Eigenlijk is hij boos. Op de wind en op Dirk Jan. Maar zijn boosheid duurt niet lang. Dat kan ook niet. Als je fijn wandelen mag met

je vader en met je vriendje, dan kun je toch geen lelijk gezicht blijven trekken?

Nu zitten ze met hun vieren boven op de duintop. Ze kijken over het lage land. Vlakbij zijn wat kleine huisjes. Daar is ook het winkeltje. Verder weg zien ze de boerderij „De Heerlijkheid”. Wat lijkt die nu klein. En nog verder weg, tussen de bomen ligt „Nieuw Breda”. Dat is de boerderij, waar Dirk Jan logeert.

„Vinden jullie het fijn hier?” vraagt Eriks vader. „Of willen jullie liever weer naar huis?”

„Ik zou hier altijd wel willen wonen,” antwoordt Erik.

„En jij Dirk Jan?”

„Nou ik ook,” zegt Dirk Jan.

Even kijken ze allemaal naar twee auto's op de weg. De een probeert de ander in te halen. Maar dat is erg lastig, want de weg is smal. De achterste auto toetert hard. De andere gaat opzij. En dan . . . ja dan lukt het. Maar de wielen van de achterste wagen raken nog het gras. Een leuk gezicht is dat van boven af. Net of Josje met zijn autootjes speelt, vindt Erik.

„Kijk daar eens,” wijst vader. „Het licht van de vuurtoren gaat aan.”

Ze draaien zich half om. Ja, daar staat de vuurtoren. Hij steekt net boven de duinen uit. Het lijkt wel of hij knipoogt. Dat komt omdat het licht telkens aan en uit gaat.

„Dag vuurtoren!” roept Dirk Jan.

„Dag vuurtoren!” schreeuwt Erik.

Meteen springen ze allebei op. Het zitten heeft al weer lang genoeg geduurd. Aan de andere kant van de duinen is een grote vlakte, die op één plaats tot aan de zee doorloopt. De mensen noemen die vlakte de Slufter. Soms staat er water in. Maar nu is hij droog. Nu kun je er lopen.

„Zullen we naar beneden rennen?” vraagt Dirk Jan.

„Best,” zegt Erik.

Ha! Dit gaat heel wat beter dan naar boven klimmen. Kijk die twee jongens eens lopen. Het lijken wel paarden. Als ze beneden zijn, nemen ze een grote sprong. Hoep-la, daar liggen ze. Ze schateren van de pret. En daar komen de vaders ook aan. Denk je soms, dat die niet kunnen hollen? Nou, dan vergis je je hoor. Let maar eens op. Ze stuiven naar de laagte, zie je wel. En ze proberen elkaar om te gooien. De vader van Dirk Jan geeft Eriks vader een duw. Maar die springt opzij. Precies gelijk komen ze beneden aan, net als de jongens. En ze laten zich ook al in het zand vallen.

„Ja, dat is leuk!” roept Erik.

Hij krabbelt overeind en klimt op vaders rug.

„Vort paard!” beveelt hij.

Vader staat op en rent als een echt wild paard in het rond. Dirk Jan en zijn vader doen ook mee. Het wordt een heerlijk woest spel. De ruiters zwaaien met hun rechterhand.

„Vooruit dan paard, lopen dan.”

„Hihihhi,” hinniken de paarden.

„Hahahaha,” schateren de ruiters.

O, het is zo'n prachtig spel. De jongens krijgen er niet genoeg van. Maar de vaders krijgen er wel genoeg van. Ze blijven stilstaan en gooien hun vrachtje op de grond.

„Zo en nu is het afgelopen met het wilde spelen,” zegt Eriks vader. „Nu gaan we rustig wandelen.”

„Jammer,” denkt Erik. „Het was juist zo fijn.”

„Maar wandelen is ook fijn,” zegt Dirk Jan. „Kom je mee?”

Ze slaan de armen weer om elkaars schouders. Zo lopen ze door de grote wijde vlakte.

Het wordt al tamelijk donker.

De vier wandelaars zijn bijna aan de overkant van de vlakke gekomen. Daar is de zee. Daar zijn ook weer andere duinen.

Ineens trekt Erik Dirk Jan mee.

„Kom jò, we gaan langs die kant. We lopen om dat duin heen. Dan komen we de vaders straks weer tegen.” Dirk Jan wil wel. Hij vindt het plannetje van Erik wel leuk.

„Kom dan, vlug!”

Ze gaan naar rechts. Er is een dal tussen twee duin-toppen. Dat dal zoeken ze op. Dirk Jan is een wel beetje bang. Hij houdt Erik goed vast. Maar Erik is niet bang, hoor. Die durft wel alleen door de duinen te lopen. Er zijn toch geen wilde dieren?

Maar wat is dat dan? Ze horen een raar geluid. Dirk Jan blijft van schrik staan. En Erik? Erik wil doorlopen. Maar Dirk Jan trekt hem terug.

„Luister dan toch. Wat is dat?”

„Ik weet het niet.”

„Het lijkt wel . . . het lijkt wel . . . een leeuw!”

„Ach jò, dat kan niet. In de duinen leven geen leeuwen.”

„Nee hè?”

„Natuurlijk niet. Kom, we gaan verder.”

Ze doen twee stappen en staan dan opnieuw stil.

„Ssst. Hoor je dat?”

„Ja, het is vast een dier. Ga je mee kijken?”

„Kijken? Ik niet hoor.”

„Waarom niet? Dat beest zal ons heus niet opeten.”

„Maar als het nou een beer is . . .”

„Er zijn geen beren hier, dat weet je best.”

„Ja maar . . .”

„Kom jò.”

„Als ik gebeten word, is het jouw schuld.”

„Ach jò, bangerd. Als jij niet durft ga ik alleen.”

Erik draait zich boos om en laat Dirk Jan staan. Langzaam loopt hij naar het geluid toe. Eerst moet hij een duin opklimmen. Wat zou daar achter zijn? Hu, het is toch wel eng. En die lelijke wind. Even kijkt hij om naar Dirk Jan. Die staat nog op hetzelfde plekje.

„Kom,” wenkt Erik.

Dirk Jan weet niet wat hij doen zal. Hij wil niet mee, maar hij wil ook niet achterblijven. Het wordt al zo donker. Hij heeft er spijt van, dat hij is weggelopen. Erik wenkt nog een keer.

„Goed dan,” roept Dirk Jan. „Maar we gaan niet ver hoor.”

„Nee jò, we kijken alleen maar even in het volgende dal.”

Op handen en voeten kruipt Dirk Jan naar boven. Erik wacht op hem. Dan gaan ze samen verder.

„Boeh!” roept de wind. „Wat moeten die jongetjes daar?”

En hij blaast . . . en hij blaast. Maar de jongetjes laten zich door hem niet tegenhouden. Ze pakken elkaar bij de hand. Bijna zijn ze op de top van het duin. Ze kunnen de vuurtoren weer zien. Die geeft nu al meer licht dan een half uur geleden. Zijn stralen glijden over het land en over de zee. Ze raken telkens even de hoofden van de jongens.

„Laten we toch teruggaan,” fluistert Dirk Jan. „Ik vind het zo griezelig hier.”

„Nog even wachten,” antwoordt Erik. „Luister eens.”

Ja, daar is het geluid weer. Ze horen het nu nog duidelijker.

Het komt beneden uit het dal en het klinkt zo akelig. Dirk Jan rilt. Hij kruipt dicht tegen Erik aan. Hij wil wegkruipen voor dat akelige, dat nare . . . Erik is ook even geschrokken. Wat zou er toch zijn? Ze kijken naar beneden. Maar daar is het al donker. Ze kunnen er niets zien.

„Ga weg!” buldert de wind. „Ga naar je vaders toe. Die lopen vast en zeker al naar jullie te zoeken. Ga weg! Of zal ik je ondersteboven blazen?”

Ze kunnen haast niet op hun benen blijven staan, die twee jongetjes. Ze zijn ook zo klein. En die wind is zo sterk.

„Hoor jij nog wat?” vraagt Erik.

„Ik . . . ik geloof het wel.”

„Ik ook. Zeg . . . zullen we gaan kijken . . . daar?”

Erik wijst naar beneden.

Maar Dirk Jan schudt van nee. Hij houdt Erik stevig vast aan zijn jas.

„Wat ben jij toch een bangerd,” zegt Erik boos. „Laat me los jò, ik ga naar beneden.”

„Niet doen! Niet doen!” roept Dirk Jan half-huilend.

„Niet doen! Niet doen!” buldert de wind.

Maar Erik luistert niet. Hij holt naar beneden en laat zijn vriendje opnieuw alleen.

Een ogenblik blijft Dirk Jan staan. Een ogenblik maar... Dan holt hij achter Erik aan. Het zand stuift hem om de oren. En wat is dat donkere daar vlak voor hem? Hij probeert er omheen te lopen. Maar hij heeft te veel vaart. Hij probeert er overheen te springen. Maar het donkere ding is te groot. Zijn voeten blijven er in vastzitten.

Bom! Met een klap valt hij op de grond.

„Haha,” schatert de wind. „Wat een rare jongen ben jij. Waarom ga je nou op de grond liggen? Hahaha.”

Dirk Jan geeft geen antwoord. Natuurlijk niet. Tegen de wind kun je niet praten. Hij krabbelt vlug weer over-

eind en kijkt naar het donkere ding, waarover hij gevallen is. Het is gelukkig maar een struikje en geen boosdier. Maar waar is Erik? Hij kijkt om zich heen. Ha! Erik staat dicht bij hem. Hij wrijft over zijn been.

„Ben jij ook gevallen?” vraagt Dirk Jan.

„Ja, over hetzelfde struikje als jij.”

„Zullen we nu teruggaan?”

„Goed. Maar even wachten tot de pijn in mijn been over is, hè?”

„Best.”

Ze zitten stil bij elkaar. Hier in het dal is de wind niet zo sterk als boven. Maar toch voelen ze hem nog wel. Dirk Jan wrijft het zand uit zijn ogen. Erik is nog steeds met zijn been bezig.

En een eind verder aan het einde van de grote vlakke lopen de vaders angstig rond. Maar daaraan denken die twee jongetjes niet.

5

„Stil eens.”

Erik geeft Dirk Jan een stomp tegen zijn arm.

„Ach jò, ik zeg toch niks.”

„Stil nou.”

„Wat is er dan?”

„Ik geloof, dat ik het weer hoor. Hier vlakbij.”

„Dat kan niet. Dat beest schreeuwde veel harder.”

„Ja, dat is zo.”

Ze durven zich haast niet te bewegen. Dirk Jan kijkt voorzichtig naar links. Erik gluurt stiekem naar rechts.

Ja hoor. Een zacht geluid. Het komt achter een bramenbosje vandaan.

„Het is net een klein kindje,” fluistert Erik. „Zullen we er naar toegaan?”

„Ja, maar goed uitkijken hoor.”

Ze staan op en lopen langzaam door.

„Nou zijn we net rovers,” zegt Dirk Jan.

„Ja zeg. En daar ginds ligt een grote schat, hè. Die gaan wij halen. Wat zullen we rijk worden, jò.”

„Wat ga jij kopen als je veel geld hebt?”

„Een vliegmachine. En jij?”

„Ik ook. Maar ik wil ook een paard hebben.”

„Ben jij nog bang?”

„Nee hoor. Voor een klein kind hoef je niet bang te zijn.”

„Ach jò, het is geen kind, het is een schat.”

„O ja, dat is waar ook. Ssssst.”

Ze zijn nu dichtbij het bosje gekomen. Erik duwt een paar takken opzij en loert om een hoekje. Wat ziet hij daar? Wat is dat voor een rond dingetje? Het glinstert een beetje.

„Laat me ook eens kijken,” zegt Dirk Jan dapper.

„Kom dan naast me staan.”

Dirk Jan doet een stap naar voren en steekt zijn hoofd tussen de struiken door.

„Waar is het?” vraagt hij.

„Daar. Recht voor je,” wijst Erik.

„O ja zeg. Wat raar hè. Wat zou het zijn?”

„Ik weet het,” roept Erik ineens. „Het is een oog van dat dier. Kijk maar, het beweegt. Het kijkt naar ons. Ga je mee er naar toe?”

„Nee hoor,” zegt Dirk Jan. „Jò pas toch op.”

Erik duwt nog een tak opzij en nog een. En dan . . . dan begint dat vreemde dier weer te roepen. Ze schrikken er allebei van. Erik maakt een rare sprong. Dirk Jan loopt hard weg. Maar na tien stappen staat hij al weer stil. Waar blijft Erik nou?

„Erik! Kom je?“ roept hij.

„Ik ben hier!“ schreeuwt Erik. „Ik zit vast. Help me even.“

Helpen? Teruggaan naar dat boze beest? Dirk Jan durft niet. Maar hij wil ook zijn vriendje niet in de steek laten. Hoe moet dat nu? Angstig kijkt hij om zich heen. Was het maar niet zo akelig donker! Kwamen de vaders maar. Waarom zijn ze ook weggelopen? Het is eigenlijk allemaal de schuld van Erik. Die doet ook altijd zo gevaarlijk. En nou zit-ie vast. Hoor dat beest toch eens roepen. Het lijkt wel . . . Zou dat kunnen?

„Bè,” zegt het dier.

Ja, het is waar. Hij hoort het duidelijk. Het is een schaap. Het moet een schaap zijn. Hoe komt het, dat ze dat niet eerder gehoord hebben? Komt dat, omdat het zo donker is? Of omdat de wind het geluid anders maakt?

Dirk Jan begint te lachen. Ha, wat een sufferds zijn ze geweest. Hij loopt terug naar Erik.

„Het is een schaap,” zegt hij.

„Ja,” antwoordt Erik. „Ik geloof het ook. Maak me eens los.“

Die arme Erik! Hij zit helemaal in de takken verward. Als hij de ene tak heeft losgetrokken, blijft hij weer aan de andere haken. En zijn benen en handen zitten vol schrammen. Er loopt ook een grote kras over zijn gezicht van zijn neus tot zijn oor. Wat een nare dingen toch, die braamstruiken. Dirk Jan helpt zijn vriendje zo goed als hij kan. Hij krijgt zelf ook een paar schrammen. Maar dat merkt hij niet eens. Eerst maakt hij de tak los, die aan Eriks broek vastzit. Hij zet er zijn voet op, dan kan de tak niet terugzwaaien.

Daarna maakt hij de andere takken los. Een voor een . . . Eindelijk is Erik vrij. Ze zuchten er allebei van. Dat was even een moeilijk werkje.

„Zullen we nu naar het schaap gaan kijken?“ vraagt Erik. „Van de andere kant kunnen we er beter bij.“

Ze lopen om het bosje heen en bukken zich.

„Bè,” zegt het schaap weer.

Maar het klinkt zo akelig, zo raar.

„Zou hij pijn hebben?” vraagt Dirk Jan.

„Zou hij ziek zijn?” vraagt Erik.

Dirk Jan buigt zich nog iets verder voorover.

„Wat is er schaapje? Nee, je hoeft niet bang te zijn. Wij doen je geen kwaad. We willen je juist helpen. Doet je buik zeer? Of heb je pijn aan je pootjes?”

„Bè . . . bè,” zegt het schaap.

„O zeg, ik weet wat,” roept Erik. „Wij zijn twee dokters, hè. Twee dierendokters. Wij gaan het schaap beter maken.”

„Nee,” zegt Dirk Jan. „Ik weet iets veel mooiers. Dit schaap is weggelopen. En wij zijn de goede herders, net als in het verhaal van de Here Jezus. Weet je wel?”

Ja, Erik kent dat verhaal wel. Hij heeft het al een paar keer gehoord. Het staat in de Bijbel.

Samen kruipen de twee jongens door een opening tussen de takken. Ze komen vlakbij het schaap. Dirk Jan aait de kop van het dier. Erik aait de zachte rug.

„Wat is er dan met jou?” vraagt Dirk Jan zacht. „Ben je de andere schaapjes kwijt? Nou, maar wij zullen je wel terugbrengen hoor.”

Erik moet lachen.

„Ach jò,” zegt hij. „Wij zijn te klein om een schaap te dragen. Zo 'n beest is zwaar hoor.”

„Wat moeten we dan doen?” vraagt Dirk Jan. „We kunnen hem toch niet laten liggen?”

Nee, dat kan niet. Ze denken allebei na. Hoe moet je een schaap naar de stal brengen? De Goede Herder droeg het dier in zijn armen. Maar de Goede Herder is sterk. Zij zijn maar twee kleine jongetjes. Kan het schaap echt niet lopen? Wat heeft hij dan toch?

„Ik denk, dat hij zijn pootje gebroken heeft,” zegt Dirk Jan. „Kijk maar, dat pootje ligt slap op de grond.”

Erik buigt er zich over heen.

„Niet aanraken hoor,” waarschuwt Dirk Jan. „Anders doe je hem pijn.”

„Nee, natuurlijk niet, jò.”

Het schaap kijkt nieuwsgierig naar hen. Wat zijn dat voor jongetjes? Ze hebben een vriendelijke stem en ze hebben zachte handen. Zijn ze gekomen om hem te helpen?

„Bè . . . bè. Wat willen jullie van me?”

„Weet je wat!” zegt Erik. „We gaan onze vaders halen. Die zijn sterk en die weten wel wat ze moeten doen.”

„Ja!” juicht Dirk Jan. „Maar . . . zullen ze niet boos op ons zijn?”

„Misschien wel. We zijn weggelopen, hè. Maar ze willen ons best helpen met dragen. Kom maar.”

„Dag schaapje,” zegt Dirk Jan. „We gaan weg. Maar we komen echt terug. We laten je niet alleen in het donker, want we zijn goede herders. En straks brengen we onze vaders mee. Zul je stil op ons wachten? Niet huilen hoor.”

„Bè . . . bè,” antwoordt het schaap.

„Kom nou,” zegt Erik ongeduldig. „Schie op, jò.”

Ze pakken elkaar bij de hand en klimmen het duin weer op. Maar het is zo donker. Zullen ze hun vaders terug kunnen vinden?

6

De vuurtoren kijkt erg verbaasd. Zijn dat dezelfde jongetjes weer? Liggen die nu nog niet op bed? Wat

zoeken ze toch zo laat in de duinen? En de wind gaat te keer! Hij broemt en raast.

„Wel nou nog mooier. Hoe durven jullie? Zal ik je wegblazen?”

Maar de beide jongetjes lachen om de wind. En ze lachen ook om de vuurtoren. Haha! Ze zijn niet bang meer. Ze zijn twee kleine goede herders en de Here Jezus is de grote Goede Herder. En ze gaan naar de vaders toe. Ha! Kijk maar vuurtoren. Ha! Brom en blaas en raas maar wind. Je kunt ons toch geen kwaad doen.

„Zullen we roepen?” vraagt Dirk Jan.

„Best,” zegt Erik.

Dirk Jan zet zijn handen voor zijn mond en roept heel hard: „Va . . . der!!!”

Maar er komt geen antwoord. Ze horen alleen het gebulder van de wind.

„Nou jij,” zegt Dirk Jan.

Erik roept ook, wel driemaal achter elkaar.

„Va . . . der! Va . . . der!! Va . . . der!!!”

Maar er komt geen antwoord.

„Allebei tegelijk,” zegt Erik. „Wacht, ik zal tellen. Op-
letten hoor. Een . . . twee . . . drie!”

„Va . . . der! Va . . . der!! Va . . . der!!!”

Wat kunnen die twee schreeuwen, zeg.

„Nog eens,” beveelt Erik. „Een . . . twee . . . drie!”

„Va . . . der! Va . . . der!!!”

Horen de vaders het? Komt er nu wel antwoord? Ze luisteren stil. Maar nee hoor. Er is niemand, die „Dirk Jan” roept. Er is niemand, die „Erik” roept.

„We zijn nog te ver weg,” zegt Erik. „We moeten terug naar de Slufter.”

Ze hollen het duin weer af en lopen over het smalle paadje naar de vlakke.

Maar die vlakke is zo groot. En het is er zo donker. Hoe zullen ze de vaders terug kunnen vinden?

„Ha!“ brult de wind. „Nu heb ik jullie pas goed. In de duinen kon je nog voor me wegkruipen. Maar hier is niks om je achter te verstoppen. Hier ben ik helemaal alleen de baas. Kom dan. Je durft niet, hè.”

Durven ze niet? Dat denk je maar, wind. Kijk, daar komen ze al. Zie je wel? Ze hebben hun handen in de zakken gestoken en ze lopen een beetje voorover gebogen. Maar ze komen toch! Ze moeten wel. Ze kunnen immers niet de hele nacht buiten blijven.

„Vader!“ roept Erik.

„Vader!!“ roept Dirk Jan.

„Vader!!!“ roepen ze allebei.

De vuurtoren stuurt telkens een lichtstraal over de vlakte. In dat licht kunnen ze een stukje van de omgeving zien.

„Daar!“ wijst Dirk Jan. „Daar is iets donkers. Het staat recht overeind. Het komt naar ons toe. Kijk dan.”

Erik wacht tot er een nieuwe lichtstraal komt. Hij ziet het donkere ook. Jammer, dat de straal van de vuurtoren zo gauw voorbij is.

„Vader!“ roept Dirk Jan weer.

Maar Erik schudt zijn hoofd.

„Jò, het is geen vader. Het komt niet naar ons toe. Het is een paal. Je weet wel, het is zo'n paal met een bordje „Verboden toegang“ er op. We mogen hier eigenlijk niet lopen. Het is maar goed, dat meneer Tromp ons niet ziet. Die is bij de politie. Wat zou hij boos op ons zijn.”

Nu ziet Dirk Jan het ook. Het is een paal. Maar daarachter is nog iets. Wat is dat dan?

„Dat is natuurlijk de volgende paal,” zegt Erik.

„Niet waar, die is veel verder weg. En het zijn er twee. Ze bewegen.”

O, Dirk Jan wordt zo blij. Hij weet het ineens zeker . . . die twee donkere dingen zijn de vaders. Het zijn echt de vaders. Nu hoeven ze niet langer alleen op de donkere

vlakke te zijn. Nu gaat alle bangheid weg. Hij vergeet Erik. Hij rent zo maar weg.

„Vader! Vader!”

Erik loopt hem achterna. Er komt juist weer een lichtstraal aan. Dat licht schijnt op het hoofd van Dirk Jan. Het schijnt ook op iets anders. Meteen is het weer donker. Maar Erik heeft genoeg gezien. Die twee donkere dingen achter de paal zijn mensen. Het zijn de vaders . . . Of . . . ?

„Dirk Jan, wacht even,” roept Erik.

„Nee jò, waarom nou?”

„Omdat . . . omdat . . . wacht nou.”

„Nee. Jij hebt ook niet op mij gewacht vanavond.”

„Ja maar, als het nou twee andere mannen zijn . . . rovers of zo.”

Dirk Jan schrikt. Hij staat meteen stil.

„Ja, dat zou best kunnen. Wat moeten we nou doen?”
Ze zijn bijna bij de paal gekomen. Ze zijn nu ook vlak bij de vreemde mensen.

„Luister eens,” zegt Erik. „Ik hoor ze praten, geloof ik.”

„Ik hoor niks. Die wind buldert zo.”

„Ssssst.”

Zo stil staan ze, dat ze zelf op twee palen lijken. Twee kleine paaltjes bij de grote paal.

„Hoor je die stemmen nog?”

„Ja, maar ik ken ze niet.”

„Het zijn toch de vaders,” fluistert Dirk Jan. „Ik zag het in het licht. Die ene man had een grijze jas aan. Zo een heeft mijn vader er ook.”

„Ach jò, er zijn zo veel grijze jassen in de wereld.”

„Ik ga naar ze toe hoor.”

„Je moet het zelf weten, ik blijf hier. Ik laat me niet pakken door een vreemde kerel. Ga dan.”

Maar Dirk Jan gaat niet. Alleen durft hij niet. Het is ook allemaal zo akelig.

Plotseling horen ze geroep.

„Erik!! Dirk Jan!!”

Het klinkt zwak alsof het van heel ver komt. Maar het komt toch uit de richting van de twee mannen. Die zijn al een eind doorgelopen.

„Zie je het nou!” zegt Dirk Jan. „Jij met je vreemde kerels. Kom!”

Ze denken nergens meer over na. Ze kunnen niet eens goed denken meer. Ze weten maar één ding: daar zijn hun eigen vaders. Daar is het veilig. In hun haast om weg te komen botsen ze tegen elkaar aan. Ze stoten hun hoofden. Maar de pijn voelen ze niet. Dirk Jan struikelt over een steen. Maar hij springt direct weer op.

„Vader!!!”

Nog een paar stappen. Kijk! De vaders staan al klaar om hun ondeugende jongens op te vangen.

„Vader!!!”

Maar wat is dat nu? De jongetjes hebben de verkeerde vader uitgezocht. Erik kruipt tegen die van Dirk Jan aan en Dirk Jan kruipt tegen die van Erik aan. Haha. Wat een domoren. Ze merken het alle vier tegelijk. Wat gek. Ze ruilen gauw van plaats en dan . . . Dan is alles goed. Alles? Nee, nog niet. Want de vaders zijn niet alleen blij, ze zijn ook boos.

„Waar zijn jullie geweest?” vragen ze streng.

„In de duinen,” snikt Dirk Jan. „En toen . . . toen . . . toen ging Erik steeds verder en toen . . . toen . . .”

„Aha,” zegt Eriks vader. „Dat dacht ik al. Erik is weer eens ondeugend geweest. Die jongen heeft zo’n hekel aan zijn vader. Die wil altijd maar bij hem weglopen. Is het niet zo?”

„Nee,” fluistert Erik. „Ik heb geen hekel aan u.”

„O gelukkig, ik ben blij, dat ik me vergis. Maar weet je nog, dat je verleden jaar ook weggelopen bent . . . met een bakfiets? Je hebt toen beloofd, dat je het niet weer zou doen. Nee stil maar, je hoeft niets meer te zeggen. Ik heb er spijt van, dat ik je meegenomen heb om te wan-

delen. Dat gebeurt niet weer. En nu gauw naar huis.”
„Maar . . . maar . . . we . . . we . . . zijn twee goede herders,” stottert Erik.

De vaders schieten in de lach.

„Ha. Goede herders! Nee, weet je wat jullie zijn? Verloren schapen!”

Even lachen de jongetjes mee. Ja, ze zijn twee verloren schapen. Dat is waar. Maar ze zijn toch ook goede herders.

„We hebben een schaap gevonden, vader,” vertelt Erik.

„Een echt schaap. En het was zo zelig, hij kon niet meer lopen. En hij keek zo bang naar ons. We wilden hem helpen, maar we konden niet. Gaat u mee? U kunt hem wel helpen.”

„Meegaan? Nog langer in het donker blijven?”

„Alstublieft vader,” zegt Erik. „U wilt dat arme dier toch niet laten liggen? Het waait zo hard.”

„Nou, we zullen eens kijken,” antwoordt vader. „Loop jij maar voorop, dan kun je de weg wijzen.”

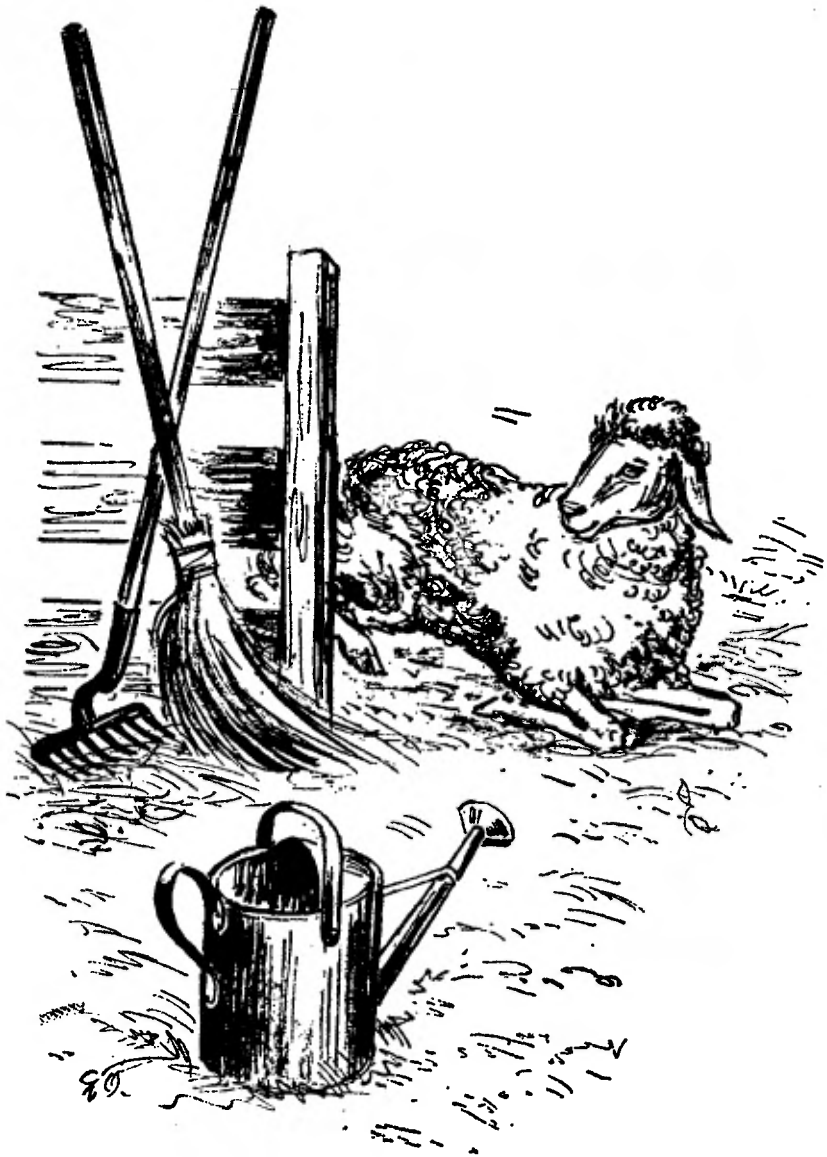
„Goed!” roept Erik. „Kom mee, Dirk Jan.”

Maar Dirk Jan blijft liever dicht bij zijn vader. Daar is hij veiliger dan bij Erik. Kijk maar, zijn vader slaat een arm om hem heen. En dan kruipt Erik ook maar bij zijn vader. Heerlijk hoor. Zo kan hij toch ook de weg wijzen.

7

Er lopen vier mensen door de donkere vlakte, twee grote en twee kleine.

Ze hebben iets bij zich. Wat is dat? Het lijkt wel een soort ladder. Die hebben ze zelf gemaakt van twee grote

„Bè, hier is het beter . . .”

takken en een heleboel kleine takken. En op die ladder ligt een schaap, een klein schaap.

„Bè,” zegt hij zacht.

Erik en Dirk Jan aaien hem over de kop.

„Stil maar hoor, we brengen je fijn naar huis. Dan mag je in de stal slapen. En we zullen goed voor je zorgen.”

„Bè,” zegt het schaap weer.

Begrijpt hij de jongens? O, vast wel. Hij ligt daar zo rustig. Maar de vaders moeten sjouwen. Die van Dirk Jan loopt voorop, die van Erik loopt achteraan. Gelukkig maar, dat vaders sterk zijn.

De Here Jezus is ook sterk, Hij is de echte Goede Herder. Hij had honderd schapen. Maar een was ondeugend en liep weg. Toen dacht Hij niet: Ik laat die ene maar lopen, Ik heb toch nog genoeg schapen over. Nee, Hij zocht die ene net zo lang tot Hij hem gevonden had. En Hij droeg hem in zijn sterke armen naar huis. En dat schaap was eigenlijk een mens. De Here Jezus zoekt de mensen, die bij Hem weggelopen zijn. Hij is voor die mensen op aarde gekomen en Hij heeft voor ze aan het kruis gehangen. En Hij wil ze gelukkig maken, voor altijd. Hij wil Erik ook gelukkig maken. En Hij wil Dirk Jan gelukkig maken en hun vaders en alle vaders en moeders en kinderen op de hele wereld.

„Merken jullie wel, dat de wind minder wordt,” zegt de vader van Dirk Jan ineens.

„Ja! En ik zie ook al een ster,” roept Erik. „Misschien wordt het morgen wel mooi weer. Dan kunnen we weer naar het strand.”

Ze lopen wat ze kunnen om gauw thuis te zijn. Daar is de laatste duinenrij al. Langzaam klimmen ze er op. Erik en Dirk Jan helpen de vaders sjouwen, ieder aan een zijkant van de ladder.

„Gelijk lopen,” commandeert Eriks vader. „Dan gaat het gemakkelijker. Een . . . twee . . . een . . . twee.”

„Bè,” zegt het schaap. „Wat doen jullie toch raar.”

Bijna zijn ze op de top. Ze kunnen al over het duin heen kijken. Erik blijft staan. „Ik zie onze boerderij!” schreeuwt hij. „Daar! De lichten branden.”

„O ja,” zegt Dirk Jan. „Daar zijn de moeders hè. We hoeven nog maar een klein stukje te lopen.”

„Maar jij moet nog verder,” zegt Erik. „Jij moet nog naar „Nieuw Breda”. Jammer hè?”

Dirk Jan knikt. Hij is wel een beetje jaloers op Erik. Gelukkig hoeft hij niet alleen naar „Nieuw Breda”.

„Wat staan jullie daar te praten,” brommen de vaders. „Vooruit, nu doorlopen. Of willen jullie soms hier blijven?”

Haha! Die vaders! Natuurlijk willen ze dat niet. En daarom lopen ze weer door. Eerst het duin af, dan de weg langs. Steeds dichterbij dat lichtje toe.

Een half uur later liggen ze op bed, de twee domme goede herders. Dirk Jan ligt in een klein kamertje op „Nieuw Breda”, naast Jeroen. Erik ligt in een grote kamer in „De Heerlijkheid”, samen met Josje en Paul-tje.

Ze horen allemaal de wind. Maar ze trekken de dekens over hun hoofden. Fijn hoor. De wind kan toch niet bij hen komen.

In de stal ligt het schaap.

„Bè,” bromt hij zacht. „Hier is het beter dan buiten.”

Buiten? Daar is alleen nog de vuurtoren. Die heeft geen last van de wind. Die kan overal tegen. En de vuurtoren lacht. En telkens knipoogt hij. „Goed zo,” denkt hij. „Zo hoort het. Kleine jongetjes moeten niet alleen in de duinen lopen. Ze moeten op bed liggen en slapen.” En over alle mensen en alle dieren waakt de Goede Herder.